

Sygn. akt V U 827/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Regina Stępień

Protokolant: star. sekr. sądowy Ewelina Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 r. w Legnicy

sprawy z wniosku T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 22 sierpnia 2017 r.

znak (...) dec. nr (...)

I. **oddala odwołanie,**

II. **zasądza od wnioskodawcy T. K. na rzecz strony pozwanej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

SSO Regina Stępień

Sygn. akt V U 827/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z 22 sierpnia 2017r. (249-251 akt ZUS) stwierdził, iż T. K. jako pracownik u płatnika składek – (...) S.A. Oddział Huta (...) obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w okresach od 1 października 1982r. do 31 lipca 1990r. i od 1 stycznia 1999r. do 24 stycznia 2010r. W uzasadnieniu wskazał, iż w toku postępowania nie uzyskano dowodów przesądzających o świadczeniu przez niego pracy w tych okresach. Organ rentowy przy tym ustalił w oparciu o dane zawarte w legitymacji ubezpieczeniowej T. K., iż był on zatrudniony od 6 października 1982r. w Przedsiębiorstwie (...).

T. K. złożył w dniu 29 września 2017r. (k.429-430 akt ZUS) pismo, które ze względu na treść, potraktowane zostało jako odwołanie od decyzji z 22 sierpnia 2017r. W piśmie tym ubezpieczony wnosił o wydanie zaświadczenia o wydanie zaświadczenia o „ubezpieczeniu społecznym” nie zgadzając się przy tym z nieuwzględnieniem w zaskarżonej decyzji okresów zatrudnienia od 1 października 1982r. do 31 lipca 1990r. i od 1 stycznia 1999r. do 24 stycznia 2010r. w (...) S.A. Oddział Huta (...).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w skarżone decyzji. Dodał, przy tym, iż Sąd Rejonowy w Lubinie IV Wydział Pracy wyrokiem z 11 maja 2017r. sygn. akt IV P 144/16 (k. 231-243 akt ZUS) odrzucił pozew T. K. o przywrócenie do pracy w związku z rozwiązaniem umowy o pracę pismem z 28 grudnia 1981r. w stosunku do (...) S.A. Oddział Huta (...). Ponadto wniósł o zasądzenie od odwołującego kosztów zastępstw procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił:

T. K. był zatrudniony w (...) S.A. Oddział Huta (...) w okresie od 1 września 1978r. do 30 września 1982r. na stanowisku ślusarza-spawacza. Zaś od 6 października 1982r. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) ((...)) w L., gdzie pracował do 18 stycznia 1983r. Następnie pojął kolejne zatrudnienie od 19 stycznia 1983r. do 2 marca 1983r., a od 10 listopada 1983r. do chwili obecnej prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą.

dowody:

- akta osobowe: świadectwa pracy k.3,k.8, pismo (...) w L. o przekazanie pracownika k. 4, wnioski ubezpieczonego o przekazanie go do (...) w L. k.5, pismo (...) Huta (...) o przekazaniu T. K. z dniem 1 października 1982r. , potwierdzenie pracy wnioskodawcy w okresie od 15.10.1979r. do 30.09.1982r. na stanowisku instalatora instalacji sanitarnych-spawacza w grupie remontowo-budowlanej k. 9,

- akta ubezpieczeniowe: zapis w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy (kserokopia) k.2, kserokopie umów o pracę k. 37-44, 47-49, pismo (...) S.A.k.135,

- oświadczenie wnioskodawcy w odwołaniu k.2

Wyrokiem z dnia 11 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Lubinie 1) odrzucił pozew T. K. o przywrócenie do pracy w związku z rozwiązaniem umowy o pracę z dniem 28 XII 1981 r. w stosunku do strony pozwanej (...) S.A. Oddział Huta (...) w O., 2) oddalił roszczenia powoda o przywrócenie stosunku u tego pracodawcy rozwiązanego z dniem 30 IX 1982 r., 3) oddalił roszczenie o przywrócenie stosunku pracy zakończonego z dniem 30 IX 1982 r. skierowane przeciwko (...) S.A. w L., 4) oddalił roszczenie o zasądzenie kwoty 1 200 000 zł tytułem odszkodowania za szkodę, wynikającą z uniemożliwienia powodowi dopracowania u pozwanych do nabycia uprawnień emerytalnych oraz orzekł o kosztach postępowania.

W uzasadnieniu są ten wskazał, że ubezpieczony otrzymał w dniu 29 grudnia 1981 r. pismo rozwiązujące z nim umowę o pracę w trybie dyscyplinarnym i złożył odwołanie w ustawowym terminie do Terenowej Komisji Odwoławczej ds. Pracy, która to Komisja orzekła o przywróceniu go do pracy na dotychczasowych warunkach. Wobec czego sąd uznał, iż takiej sytuacji brak było podstaw merytorycznych do rozpoznawania niniejszej sprawy w zakresie kwestionowanej przez niego decyzji pracodawcy o rozwiązaniu z nim umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym w grudniu 1981 r. Sąd uznał, że w tym zakresie sprawa została już prawomocnie osądzona. Zatem na podstawie art. 199 k.p.c. pozew w tej części odrzucił w stosunku do (...) C.. Sąd ustalił ponadto, iż po orzeczeniu Terenowej Komisji Odwoławczej T. K. kontynuował zatrudnienie w Hucie (...) w O.. Zaś do ustania zatrudnienia u tego pracodawcy doszło z dniem 30 września 1982 r. na wniosek ubezpieczonego, który pismem z dnia 10 września 1982 r. wniósł o przekazanie go do Przedsiębiorstwa (...) na mocy porozumienia między zakładami. Wniosek został uwzględniony. T. K. wystawiono świadectwo pracy za okres zatrudnienia od 1.09.1978 do 30.09.1982 r. – wskazując, że stosunek pracy ustał z powodu porozumienia zakładów.

Zdaniem Sądu Rejonowego dodał, iż T. K. nie wykazał, aby wobec jego osoby były stosowane jak wskazał w pozwie, „groźby sugestii ze strony komisarza wojskowego i dyrekcji Huty (...), że przejście do innego zakładu będzie dla dobra jego małych dzieci”. Powołał przy tym przepisy kodeksu cywilnego w art. 87 wskazujące, że ten, kto złożył oświadczenie woli pod wpływem bezprawnej groźby drugiej strony lub osoby trzeciej może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, jeżeli z okoliczności wynika, że mógł obawiać się, iż jemu samemu lub innej osobie grozi poważne niebezpieczeństwo osobiste lub majątkowe. W myśl postanowień kodeksu cywilnego uchylenie się od

skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem groźby następuje poprzez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Uprawnienie do uchylecia się od skutków prawnych w razie groźby wygasa z upływem roku od chwili, kiedy stan obawy ustał (art. 88kc).

Podsumowując wskazał, iż skoro rozwiązanie umowy o pracę z Hutą (...) z końcem września 1982 r. nastąpiło z inicjatywy T. K. to nie przysługują mu roszczenia o przywrócenie do pracy czy też odszkodowanie w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę. Nadto, zgodnie z treścią art. 264 k.p. w przypadku wypowiedzenia lub rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bądź też wygaśnięcia umowy o pracę pracownikowi przysługuje odwołanie do sądu pracy uprzednio do Terenowej Komisja Odwoławczej ds. pracy w terminach wskazanych w ustawie. Przekroczenie tych terminów zamykało ubezpieczonemu drogę do późniejszego dochodzenia roszczeń związanych z wypowiedzeniem lub rozwiązaniem nim czy też wygaśnięciem stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwa T. K. w zakresie kwestionowania rozwiązania stosunku pracy z dniem 30 września 1982 r. w stosunku do Huty (...).

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy rozpoznając apelację i zażalenie T. K. od tego orzeczenia, wyrokiem z 26 października 2017r. odrzucił zażalenie na postanowienie zawarte w wyroku Sądu Rejonowego o odrzuceniu pozwu i oddalił apelację. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż apelacja powoda (jej pierwsza część) wniesiona została w terminie 7 dni od doręczenia odpisu wyroku z uzasadnieniem. Następnie powód złożył kolejne pismo – w terminie 14 dni od doręczenia odpisu wyroku z uzasadnieniem, w którym dopiero zakwestionował przyjęty przez Sąd Rejonowy pogląd, iż sprawa odwołania powoda od zwolnienia dyscyplinarnego została już prawomocnie osądzona. Takie stanowisko powoda należało potraktować jako zażalenie skierowane przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w punkcie I wyroku, które w istocie stanowiło postanowienie o odrzuceniu pozwu.

Postanowienie podlegało zaskarżeniu zażaleniem, które wnosi się w terminie 7 dni od jego doręczenia wraz z uzasadnieniem. Powód terminu tego nie dotrzymał. W takiej sytuacji zażalenie powoda podlegało odrzuceniu na podstawie art. 370 w zw. z art. 373 kpc – czemu dał Sąd Okręgowy wyraz w pkt I swojego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy odnosząc się do dalszych zarzutów i twierdzeń apelacji wskazał, iż z treści postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 11 marca 2016 roku wydanego w sprawie o sygn. IVP 21/15 wynikało, iż Sądowi Rejonowemu w Lubinie przekazano do rozpoznania sprawę w zakresie roszczeń związanych z bezprawnym zwolnieniem z pracy, które były skierowane przeciwko (...) S.A. i (...) Huta (...) w O..

Przekazaniu do Sądu Rejonowego w Lubinie nie podlegała sprawa w zakresie roszczeń skierowanych przeciwko ZUS.

Sąd Rejonowy w Lubinie rozpoznał sprawę w zakresie przekazanym, stąd też po stronie pozwanej w sprawie nie występował ZUS, a wydany wyrok tego podmiotu, ani jego jednostek organizacyjnych nie dotyczy.

W takiej sytuacji apelacja w zakresie dotyczącym ZUS podlegała odrzuceniu jako dotycząca podmiotu nie będącego stroną postępowania.

Apelacja ta podlegała również odrzuceniu w zakresie dotyczącym zasądzenia kwoty 100 000 zł jako odnosząca się do orzeczenia nieistniejącego.

Natomiast odnosząc się do pozostałego zakresu apelacji Sąd Okręgowy stwierdził, iż

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i prawidłowo go także ocenił – trafnie konkludując, iż powództwo o zasądzenie odszkodowania w dochodzonej kwocie należało oddalić.

Uzasadnienie apelacji kwestionuje w sposób niezasadny poszczególne sformułowania uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Przedstawia przy tym własną subiektywną ocenę zdarzeń i faktów, która nie znajduje potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej powoda z okresu jego zatrudnienia w Hucie (...) w O..

Z dokumentacji tej prawidłowo ocenionej przez Sąd Rejonowy wynika w sposób niebudzący wątpliwości, iż po pierwszym rozwiązaniu stosunku pracy z powodem (w trybie dyscyplinarnym) został on przywrócony do pracy orzeczeniem Terenowej Komisji Odwoławczej ds. Pracy, a ostateczne ustanie zatrudnienia w tym podmiocie nastąpiło w drodze porozumienia stron.

Brak jest w sprawie okoliczności – nie zostały one wykazane – aby do zawarcia takiego porozumienia powód został w jakikolwiek sposób zmuszony. W rezultacie rozwiązanie tego stosunku pracy nie rodziło po stronie powoda prawa do jakiegokolwiek odszkodowania tak od Huty (...) jak i (...) S.A., który nie był pracodawcą powoda.

dowody:

- akta ZUS: kopie wyroku z uzasadnieniem SR w Lubinie z 11.05.2017r. k.231-244,
- akta sprawy IV P 144/16 i V Pa 77/17: uzasadnienia wyroków z 11.05.2017r. i 26.10.2017r.

Sąd zważył:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9 osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są między innymi pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. Za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a. Osoby będące pracownikami podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu (art. 11 ust. 1 wskazanej ustawy). Osoby podlegające obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu (art. 12 ust. 1 ww. ustawy). Każda osoba objęta obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi podlega zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych w terminie 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia (art. 36 ust. 1, 2 i 4 ww. ustawy systemowej).

Stosownie do art. 13 pkt 1 ww. ustawy systemowej obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają pracownicy – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy T. K. jako pracownik podlegał ubezpieczeniu społecznemu, emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu w tytułu zatrudnienia w u płatnika składek (...) S.A. Oddział Huta (...) w okresie od 1 października 1982r. do 31 lipca 1990r. i od 1 stycznia 1999r. do 24 stycznia 2010r. Organ rentowy twierdził, iż w oparciu o posiadane dokumenty oraz orzeczenia sądów należy wskazać, iż wnioskodawca nie był zatrudniony w tych okresach w (...) S.A. Oddział Huta (...). Wnioskodawca zaś domagał się ustalenia, iż w tych okresach był pracownikiem tej jednostki.

Przed wszystkim należy wskazać, iż zgodnie z treścią art. 6 kodeksu cywilnego, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wnioskodawca T. K. nie wykazał, iż w objętych skarżoną decyzją okresach podlegał ubezpieczeniu jako pracownik w (...) S.A. Oddział Huta (...). Przypomnienia wymaga, iż zarządzeniem sądu z 20 listopada 2017r. został wezwany do złożenia wniosków dowodowych (zeznań świadków, dokumentów itp.) na potwierdzenie spornych okresów zatrudnienia od 1.10.1982r. do 31.07.1990r. i od 1..01.2010r. do 24.01.2010r. – terminie 7 dni pod rygorem orzekania wyłącznie w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach ZUS. Wezwanie w tym przedmiocie otrzymał on 8 grudnia 2017r. Zarządzenia tego nie wykonał. Wobec czego na rozprawie w dniu 7 marca 2018r. sąd z urzędu dopuści dowód z akt ubezpieczeniowych, osobowych oraz akt SR w Lubinie sygn. akt IV P 144/16 – takich bowiem dowodach miał wiedze po analizie akt ubezpieczeniowych wnioskodawcy. Dowody te (szczegółowo wskazane wyżej w części ustaleń faktycznych) nie potwierdziły, by wnioskodawca był pracownikiem (...) S.A. Oddział Huta (...) w okresie od 1 października 1982r. do 31 lipca 1990r. i od 1 stycznia 1999r. do 24 stycznia 2010r. Przeciwnie, wynikało z nich, że T. K. był zatrudniony w (...) S.A. Oddział Huta (...) w okresie od 1 września

1978r. do 30 września 1982r. na stanowisku ślusarza-spawacza, zaś od 6 października 1982r. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) ((...)) w L., gdzie pracował do 18 stycznia 1983r. Następnie podjął kolejne zatrudnienie od 19 stycznia 1983r. do 2 marca 1983r., a od 10 listopada 1983r. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą do chwili obecnej (na co z kolei, w odwołaniu z 29 września 2017r. wskazuje sam wnioskodawca).

Wobec czego, mając na uwadze powyższe okoliczności, należy uznać, iż skarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego odwołanie od niej jako nieuzasadnione podlega oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach (w punkcie II wyroku) uzasadnione jest treścią art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do dochodzenia praw i celowej obrony. Stąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. (Dz.U.2015.1804) w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od 13 października 2017r. (zm. Dz.U.2017.1799) zasądził wnioskodawcy na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.